

ὁ ὕπνος των ἦν ἀντάξια τοιαύτης οἰκίας καὶ τοιαύτης οἰκοδεσποίνης. Ἐπὶ οἶνον οὐδόλως διαφέροντα ἀπὸ ἱατρικόν, καὶ ἐκοιμήθησαν ὅπως ἠδυνήθησαν.

Ὁ θεολόγος δὲν κατώρθωσε νὰ κλείσῃ τὰ ὄμματα. «Ἰσχυρὸν πρᾶγμα εἶναι νὰ περιηγεῖται τις, ἐσκέπτετο, ἀλλὰ δὲν ἐπρεπε νὰ ἔχῃ σῶμα, τὸ ὅποιον νὰ ᾔναι ἠναγκασμένος νὰ περιποιῇται. Ἄν ἦτο δυνατόν τὸ πνεῦμα νὰ πετάσῃ μόνον, καὶ ν' ἀφίσῃ τὸ σῶμα ν' ἀναπαύηται ἡσυχον!... Πανταχοῦ, ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω, αἰσθάνομαι ἐν ἐμαυτῷ τὸ αὐτὸ ἀνεξήγητον κενόν. Ἐπεθύμουν τι καλλίτερον τῶν ὕλικῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ τί;... ποῦ εἶναι ὁ θηραυρὸς οὗτος;... Καὶ ποῦ νὰ τὸν ζήτῃσω;... Ἀδιάφορον!... Τοῦτο μόνον εἰξεύρω ὅτι ἤθελον νὰ εὐρισκόμεν ἐκεῖ ἔνθα εἶναι τις εὐτυχής, ἔνθα ἀδύνατον ἀπολύτως εἶναι νὰ καταστῇ εὐτυχέστερος!»

Μόλις ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους καὶ ὁ θεολόγος εὐρέθη ἐν τῷ δωματίῳ του· μακρὰ λευκὰ παραπετάσματα ἐκόσμουν τὰ παράθυρα, εἰς τὸ μέσον δὲ τοῦ δαπέδου ἔκειτο μέλιν φέρετρον, καὶ ἐν τῷ φερέτρῳ τούτῳ ὁ ἡμετερος θεολόγος ὕπνωτε τὸν αἰώνιον ὕπνον.

Ἡ ἐπιθυμία του ἐξεπληροῦτο· τὸ μὲν σῶμα ἀνεπαύετο, τὸ δὲ πνεῦμά του ἵπτατο εἰς ἀγνώστους χώρας.

Αἰφνης δύο γυναῖκες ἐπερᾶνησαν ἐν τῷ νεκροφόρῳ δωματίῳ. Γνωρίζομεν αὐτάς ἤδη· ἦσαν ἡ μοῖρα τῆς θλίψεως καὶ ἡ ἀντιπρόσωπος τῆς εὐτυχίας. Ἀμφότεραι ἐκλιναν τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐθεώρησαν τὴν μορφήν τοῦ νεκροῦ.

— Ἴδου λοιπόν, εἶπεν ἡ μοῖρα τῆς θλίψεως πρὸς τὴν σύντροφον αὐτῆς, ἴδου τὰ μεγάλα εὐτυχήματα, ἅτινα αἱ πηλοβατίδες σου, προὔξενησαν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος!

— Τοῦλάχιστον, ἀπεκρίνατο αὕτη, εἰς τοῦτον τὸν ἐνταῦθα κοιμώμενον πρέσχον εὐτυχίαν, ἥτις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τῷ ἀφαιρεθῇ.

— Ὡ, παντάπασιν! ἀνεφώνησεν ἡ θλίψις· διότι ἄκλητος ἀπῆλθε καὶ δὲν δύναται νὰ λάβῃ τὴν ἀνταμοιβὴν αὐτοῦ πρὶν ἢ κριθῇ ἄξιός αὐτῆς, πρὶν ἢ ἐκπληρώσῃ

τὴν ἀποστολήν, ἥτις τῷ ὠρίσθη ὑπὸ τῆς ὑπερτάτης θελήσεως. Ἐπιθυμῶ νὰ τῷ κάμω μίαν χάριν.

Καὶ ἡ μοῖρα ἀφείλε τὸν ποδῶν του τὰς πηλοβατίδας· καὶ πάραυτα ὁ θεολόγος ἀπετίναξε τὸν μόρσιμον αὐτοῦ ὕπνον καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ δὲ μοῖρα τῆς θλίψεως ἀπέπτυ, φέρουσα τὰς πηλοβατίδας μεθ' ἐαυτῆς· ἐκτοτε ἀναμριδῶς ἐθεώρησεν αὐτάς ὡς κτῆμά της ἀποκλειστικόν.

Κατὰ τὸ δανικόν τοῦ Andersen

Ν. Γ. Π.

ΜΥΡΙΑ ΟΞΑ.

~ ~ ~

* ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.—Ὁ διακεκριμένος κριτικὸς καὶ δημοσιογράφος Saint Marc Girardin, ἐτελεύτησεν ἐσχάτως ὑπερβδομηκοντούτης. Ἡ ἀπώλεια τοῦ ἀνδρὸς τούτου εἶναι ἐθνικὴ διὰ τοὺς Ἕλληνας ἡμᾶς ἀπώλεια· διότι ἐν τῷ Saint Marc Girardin ἡ πατρίς ἡμῶν οὐ μόνον φίλον θερμὸν ἀπόλλυσιν, ἀλλὰ καὶ ἄοκνον συνήγορον καὶ ὑπερασπιστήν. Τὸ σπουδαιότατον τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐστὶ τὸ Cours de littérature dramatique (Μαθήματα περὶ τῆς δραματικῆς φιλολογίας).

* Ἐν Avignon τῆς Γαλλίας ἐτελεύτησε τοῦ ζῆν ὁ John Stuart Mill, εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 67. Ἀπὸ τοῦ Adam Smith ὀλίγοι ἄνδρες εἰργάσθησαν εἰς τὴν πρόοδον τῶν πολιτικῶν καὶ οἰκονομικῶν ἐπισημῶν μετὰ τῆς αὐτῆς δυνάμεως πνεύματος καὶ βαθυνοίας. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἔχουσι καὶ ἑλληνιστὶ μεταφρασθῇ τὸ περὶ τοῦ ἀντιπροσωπικοῦ πολιτεύματος, καὶ τὸ περὶ Ἐλευθερίας. Λέγεται δὲ ὅτι ἑκατοντασέλιδον αὐτοβιογραφίαν κατέλιπεν ἀνέκδοτον, σύγγραμμα περίεργον διὰ τὴν γλαφυρότητα τῆς φράσεως καὶ τὴν ἐν αὐτῷ διαλάμπουσιν ἀφέλειαν καὶ εἰλικρίνειαν.

* Καὶ ἕτερος δὲ οἰκονομολόγος Γάλλος ὁ Dunoyer ἀπέθανεν ἐσχάτως. Ἡ Journal des économistes ἐδημοσίευσεν

ιστορικὴν σημείωσιν περί τε τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ, συνταχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Mignet, ἰσοβίου γραμματέως τῆς ἐν Παρισίοις ἀκαδημίας τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν.

* Ἐπίσης ἀπέθανεν ὁ ἄριστος Ἰταλὸς μυθιστοριογράφος Manzoni ὁ συγγραφεὺς τῶν Μελλονύμφων (I promessi sposi), μυθιστορήματος ἱστορικοῦ μεγίστην δόξαν περιποιήσαντος τῷ συγγραφεῖ, πρὸ τριακονταετίας δὲ περὶ του μεταφρασθέντος ὑπὸ τῶν κκ. Μ. Ρενιέρη, Ε. Σίμου καὶ Χαλκιοπούλου.

* Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ κ. Γ. Μιστριώτου, καθηγητοῦ τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων, ἡ ἐκθεσις περὶ τοῦ βουτσιναίου ποιητικοῦ διαγωνίσματος. Ὁ ἀγὼν ἦν, ὡς γνωστὸν, ἐφέτος ποιημάτων λυρικῶν καὶ ἐβραβεύθησαν μὲν ἡ φωνὴ τῆς καρδιᾶς μου τοῦ κ. Δημητρίου Γρηγορίου Καμπούραγλου, καὶ τὰ Δάκρυα ποιήματα τοῦ κ. Χ. Παπούλια, ἐπηνέβησαν δὲ αἱ συλλογαὶ Ἑπεα πτερόεντα καὶ Πατρὶς Νεότης. Ἐπιφυλασσόμεθα τὰ ποιήσωμεν ἐκτενῆ περί τε τοῦ διαγωνίσματος καὶ τῶν βραβευθέντων ποιημάτων λόγον, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἐκθέσεως.

* Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀνεγνώσθη καὶ ἡ ἐκθεσις τῶν κριτῶν ἐπὶ τοῦ ῥοδολικανοῦ φιλολογικοῦ διαγωνίσματος ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ κ. Εὐθ. Καστόρχη, καθηγητοῦ τῆς λατινικῆς φιλολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Θέμα τοῦ ἀγῶνος ἦν ἡ Ὀμηρικὴ θεολογία καὶ ἡ ἐξέτασις τῆς λατρείας τοῦ θεοῦ παρ' Ὀμήρῳ· ἐκ τῶν ὑποβληθέντων ὁμῶς δύο πονημάτων, οὐδέτερον ἐκρίθη ἄξιον τοῦ βραβείου, ἕνεκα δὲ τούτου τὸ διαγώνισμα ἀνεβλήθη μέχρι τοῦ ἐπομένου ἔτους, ὅτε καὶ διπλοῦν θέλει ἀπονεμηθῇ τὸ γέρας τῷ νικῆσαντι.

* ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ.—Ἐν τινι διακοινώσει τοῦ τέως προέδρου τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς φιλολογίας ἀναγγέλλεται ὅτι συστήσεται καὶ ἐν Ῥώμῃ

γαλλικὴ σχολὴ ἀρχαιολογίας. Ἐπὶ τοῦ παρόντος αὕτη θέλει χρησιμεύσει μόνον ὡς προκαταρκτικὴ σχολὴ εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς, οἵτινες θὰ ὦσιν ὑποχρεοὶ νὰ διατρέψωσιν ἐν ἔτος ἐν Ῥώμῃ πρὶν ἢ ἐλθῶσιν ἐνταῦθα. Ἡ διευθυνσις ἀνετέθη εἰς τὸν διακεκριμένον ἀρχαιολόγον Albert Dumont, μαθητὴν τῆς ἐνταῦθα σχολῆς, γνωστὸν διὰ τὰ σπουδαιότατα ἀρχαιολογικὰ αὐτοῦ συγγράμματα, καὶ τὰς πραγματείας αὐτοῦ ἐν τῇ Revue archéologique, Journal des Savants, Revue des deux Mondes κλπ. συνεχῶς δημοσιεύει.

* Ὁ Ἀγγλος ἀρχαιολόγος κ. Wood, ὅστις οὐχὶ πρὸ πολλοῦ ἀνεκάλυψε τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἀπηύθυνεν ἐσχάτως ἐπιστολὴν εἰς τοὺς Καιροὺς (Times) τοῦ Λονδίνου, διαλαμβάνουσαν περὶ τῶν νέων αὐτοῦ ἀνασκαφῶν καὶ ἀνακαλύψεων. Ἐκτὸς ἄλλων ἀναφέρει ὅτι ἀπεκαλύφθη ὁλόκληρον τοῦ ναοῦ τὸ ἔδαφος, εἰρέθησάν τινα ἀνάγλυφα, πρὸς δὲ καὶ μέρη τῶν τοίχων καὶ στήλαι ἱκαναί, ἐξ ὧν δυνατόν νὰ καταρτισθῇ σχέδιον ἀρχιτεκτονικῶν ἀκριβὲς τοῦ ναοῦ.

* Ἐν Τατοῖῳ, χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς, κειμένῳ, κατὰ τὰς εἰκασίας τῶν περὶ τὴν ἀρχαίαν τοπογραφίαν ἀσχολουμένων, ἐν τῇ θέσει τῆς ἀρχαίας Δελφείας, ἀνευρέθησαν ἐσχάτως ἐπιγραφαὶ καὶ ἀρχαιοῦτες, κρατύνουσαι τὰς εἰκασίας ταύτας.

* Ὁ κ. Σχλείμαν (Schliemann), ἐκτεταμένως ποιησάμενος ἐν Τροίᾳ ἀνασκαφὰς, ἐκόμισεν ἤδη ἐκεῖθεν πολυτίμους ἀρχαιοτάτας ἀνηκούσας, κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ, εἰς προϊστορικὴν ἐποχὴν. Αἱ σπάνιαι αὗται ἀρχαιοῦτες ἐν οὐδενὶ εὕρισκόμεναι Μουσείῳ εἰσὶ μεγίστης ἀξίας, συνίστανται δὲ ἐξ ὀπτῆς γῆς, ἐκ λίθου, ἐκ χαλκοῦ, ἀργύρου, χρυσοῦ καὶ διαφωτίζουν σπουδαίως τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης καὶ τὴν ὁμηρικὴν ποίησιν. Τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ ἀγγεῖα εἰσὶ μάλιστα πολυτιμότερα. Ὁ κ. Σχλείμαν κατήρτισε διὰ τῆς ἐκ Τρωάδος συλλογῆς μουσεῖον πρόσκαιρον ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ὑπερ

δύνανται νὰ ἐπισκεφθῶσιν οἱ βουλόμενοι. Φιλλέλην θερμότατος, Ἑλληνίδα σύζυγον λαβὼν καὶ ἐν Ἑλλάδι ἔχων ἀπόφασιν νὰ διανύσῃ τὸν βίον ὁλόκληρον, ἐδήλωσεν ἀπὸ τοῦδε ὅτι δωρεῖται διὰ διαθήκης εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος τὴν πολῦτιμον αὐτοῦ συλλογὴν τῶν τρωϊκῶν ἀρχαιοτήτων.

»Προτιθέμενος δὲ νὰ ἐνεργήσῃ καὶ ἑτέρας ἀνασκαφὰς ἐν Μυκῆναις καὶ Ὀλυμπίᾳ πρὸς διαλεύκανσιν τῆς παναρχίας ἑλληνικῆς ἱστορίας, ἡγήσατο τὴν ἐπὶ τούτῳ ἄδειαν παρὰ τοῦ ὑπουργείου· εὐρὼν δὲ νομιμα κωλύματα ἀπηγόρευεν ἀναφορὰν πρὸς τὴν Βουλὴν δι' ἧς παρακαλεῖ αὐτὴν νὰ συστήσῃ τὴν αἴτησιν αὐτοῦ, ὅπως δοθῇ ἡ ἄδεια πρὸς ἀνασκαφὴν τοῦ ἐδάφους τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ὀλυμπίας. Ὅριζει ὅτι θα διατηρήσῃ τὰς ἀνευρεθησομένας ἀρχαιοτάτας ὡς ἰδιοκτησίαν μέχρι τοῦ θανάτου του, ὑπόσχεται δὲ μετὰ θάνατον νὰ καταστήσῃ τὴν συλλογὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ νὰ ἀνεγείρῃ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ μουσεῖον δαπανῶν, διακοσίας χιλιάδας δραχμῶν.

»Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Κυβέρνησις θὰ λάβωσιν σπουδαίως ὑπ' ὄψιν τὴν αἴτησιν τοῦ κ. Σχλείμαν καὶ θὰ χορηγήσωσι προθύμως τὴν ἀπαιτούμενην ἄδειαν.» (Καιροί).

* «Κατεδαφιζομένης ἐσχάτως ἐκ Θεσσαλονίκης τῆς πύλης Βαρδάρ, ἡ κατ' ἄλλους πύλης τοῦ Ἀδριανοῦ, ἀνεκαλύφθησαν διάφοροι ἀρχαιοτήτες, ὧν ἡ κυριωτέρα εἶναι μέγιστός τις λίθος ἐφ' οὗ φαίνεται ἐν ἀναγλυφῷ πολεμιστῆς ἐπὶ καλπάζοντος ἵππου καὶ ὑπ' αὐτὸν κύων ὅστις καταδιώκει αὐτόν· ἀριστερόθεν τοῦ ἵππέως φαίνεται ὄφιν περιελισσόμενος εἰς δένδρον καὶ δεξιόθεν στρατιώτης κρατῶν λόγχην. Τὸ καλῶς διατηρούμενον τοῦτο σύμπλεγμα ἀνήκει, κατὰ τὸν ἀρχαιολόγον Schliemann, εἰς τὴν παρακμὴν τῆς ῥωμαϊκῆς τέχνης καὶ εἰκονίζει τὸν Καρακάλλον ἑφιππον.»

(Νεολόγος).

* * ΤΕΧΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ.—Ὁ διάσημος χημικὸς J. von Liebig ἀπέθανεν

ἐν Μονάχῳ, εἰς ἡλικίαν ἐβδομήκοντα ἑτῶν. Ἐπίσης ἀπέθανε καὶ ἕτερος σπουδαῖος ἐπιστήμων, ὁ Δανὸς φυσικὸς Hansteen.

* Ὁ κ. Ch. Feil ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν ἐν Παρισίοις ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν τινα περὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθείσης μεθόδου πρὸς μίμησιν πολυτίμων λίθων. Ἐκ τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ κ. Feil ἀρκετὴν θέλουνσι πορισθῇ ὠφέλειαν ἢ τε κεραμεικὴ καὶ ἡ ὑελουργία.

* Ὑπὸ τοῦ κ. Haeckel ἐξεδόθη ἐν Γερμανίᾳ βιβλίον σπουδαιότατον περὶ τῶν θαλασσίων σπόγγων, ἐν ᾧ νέα ὅλως ἐπιχειρήματα φέρονται πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀρχῶν τοῦ Darwin. Ὡς γνωστὸν ἐν τῷ συστήματι τοῦ Ἀγγλοῦ φυσιολογοῦ τὰ ζωόφυτα, ἐν αἷς καὶ οἱ σπόγγοι κατατάσσονται, θεωροῦνται ὡς τὸ σημεῖον τῆς μεταβάσεως ἀπὸ τῶν φυτῶν εἰς τὰ ζῷα.

* Πειράματα γίνονται ὅπως μετακλιματισθῇ ἐν Εὐρώπῃ τὸ φυτὸν *origaria Thymifolia* τῆς Νέας Γρενάδης. Ὁ χυμὸς τοῦ φυτοῦ τούτου εἶναι ἐρυθρὸς, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν προσλαμβάνει βαθὺ μέλαν χρῶμα, χρησιμώτατον πρὸς γραφὴν, διότι κέκτεται πλεονεκτήματα, ὧν στερεῖται τὸ ἤδη συνειθιζόμενον μέλαν.

* * ΘΕΑΤΡΟΝ.—Ὁ Ἀκροβάτης (Acrobate) νέον δράμα τοῦ Octave Feuillet, τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως τοῦ περιπαθοῦς Ἡμερολογίου ἀπόρου νέου, κατακρίνεται ὡς ἀμειράν εὐρέσεως, ἧς τὴν ἑλλειψιν δὲν ἐπαρκούσιν ὅπως ἀναπληρώσωσι καλὰ τινα αὐτοῦ μέρη.

* Ἐπίσης ὡς ἄτεχνον κατακρίνεται τὸ ἐν τῷ Ὠδεῖῳ (Odéon) τῶν Παρισίων διδασκόμενον νέον δράμα *le petit Marquis* τοῦ François Coppée. Ὁ ποιητὴς εἶναι γνωστὸς εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν ἐκ τῆς ἀπὸ σκηνῆς διδαχῆς τοῦ χαριεστάτου αὐτοῦ εἰδυλλίου *Le Passant*. Ἐν τούτοις τὸ τελευταῖον τοῦτο δράμα ὡς καὶ ἡ πρὸ ἐνός ἔτους ἐν τῷ Γυμνασίῳ (Gymnase) διδασχθεῖσα Ἐγκαταλειμένη (*L'Abandonnée*), ἔργα ταπεινὰ ἀμφότερα, ἐστερημένα δὲ ὅλως δραμα-

τικῆς τέχνης καὶ ποιητικῆς δυνάμεως, λυποῦσι τοὺς θαυμαστὰς τοῦ Passant.

* ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ. — Ὁ γάλλος ἱατρὸς Bertillon ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ἐκθεσιν προῖον μακρᾶς ἐργασίας, διαλαμβάνουσαν περὶ τῆς ἐπιβροῆς τοῦ γάμου ἐπὶ τῆς υἰείας. Ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἀποσταλείσης εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν ἀποσπῶμεν τοὺς ἐξῆς ἀριθμούς. Ἐπὶ 1000 συζύγων καθ' ἕκαστον ἔτος συμβαίνουσιν 6 θάνατοι, ἐνῶ ἐπὶ 1000 ἀγάμων 10 καὶ ἐπὶ 1000 χήρων 22. Ἐν τῇ ἡλικίᾳ 30—35 ἐτῶν εὐρίσκομεν 7 θανάτους ἐπὶ τοῖς 1000 παρὰ τοῖς συζυγοῖς, 11 $\frac{1}{2}$ παρὰ τοῖς ἀγάμοις καὶ 19 παρὰ τοῖς χήροις. Ἀπὸ 36—40 ἐτῶν 7 $\frac{1}{2}$ ἐπὶ τῶν συζύγων, 15 ἐπὶ τῶν ἀγάμων πλέον τῶν 17 ἐπὶ τῶν χήρων. Ὅταν ὁ γάμος γίνῃ πολὺ ἐνωρὶς πρὸ τῆς ἡλικίας τῶν 20 ἐτῶν παρὰ τοῖς νέοις ἢ θυησιμότης τῶν νέων συζύγων ἰσοφαρίζει τότε μὲ τὴν θυησιμότητα τῶν ἀπὸ ἡλικίας 60—65 ἐτῶν γερόντων. Αἱ χῆραι αἵτινες ὑπερέβησαν τὰ 40 ἔτη παρετηρήθη ὅτι ἀποθνήσκουσιν ὀλιγώτερον τῶν χήρων ἀνδρῶν καὶ τῶν ἀγάμων παρθένων τῶν ὑπερβάντων τὴν ἡλικίαν ταύτην. Ἐν γένει δὲ οἱ μεταξὺ τῆς ἡλικίας 20 καὶ 25 ἐτῶν νυμφευόμενοι ἔχουσι κατὰ μέσον ὅρον 40 ἔτη ἀκόμη ζωῆς, ἐνῶ οἱ μένοντες ἄγαμοι ἔχουσι μόλις 35. Ὡστε κατ' ἀναλογίαν ὁ μὲν νεὸς νυμφευόμενος παρατείνει τὴν ζωὴν του κατὰ 5 ἔτη ἢ κατὰ τὸ $\frac{1}{2}$ ἢ δὲ νέα κατὰ 4 ἢ κατὰ τὸ $\frac{1}{3}$.

* Εἶναι περίεργον ὅτι συμφώνως μὲ τοὺς δημοσιευομένους πίνακας τῆς κινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ παρατηρεῖται ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς Γαλλίας ἐλαττοῦται σχετικῶς κατ' ἔτος καὶ τοῦτο διὰ πολλοὺς λόγους. Οὕτως ἐν Πρωσσίᾳ 440 μὲν γάμοι δίδουσι 460 ἐνῶ ἐν Γαλλίᾳ μόνον 300. Ἐπὶ 800 ἀτόμων τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ ἐν Πρωσσίᾳ μέσος ὅρος γεννήσεων εἶναι 3,98 ἐνῶ ἐν Γαλλίᾳ μόνον 2,55. Τέλος ἡ ὑπέρβασις τῶν γεννήσεων ἐπὶ τῶν θανάτων ἐπὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίου κατοίκων ἐν μὲν Πρωσσίᾳ εἶναι 13,300 κατοίκων, ἐν Γαλλίᾳ δὲ

2400. Ὁ διπλασιασμὸς δὲ τοῦ πληθυσμοῦ ἀπαιτεῖ ἐν Γαλλίᾳ μὲν 170 ἔτη ἐν Πρωσσίᾳ δὲ 46 μόνον καὶ ἐν γένει ἐν Βρεττανίᾳ μὲν 59, ἐν Πρωσσίᾳ 66, ἐν Ἑλλάδι 45 ἐν Σαξωνίᾳ 39 καὶ ἐν Ἰταλίᾳ 136.

* Κατὰ τὸ ἔτος 1872 ἐν τοῖς διαφόροις κράτεσι τῆς Εὐρώπης παρήχθη σίδηρος ὡς ἐξῆς:

	τόνοι μετρικοί
Ἐν Μεγάλῃ Βρεττανίᾳ	5,689,000
ἐν Γαλλίᾳ	1,225,000
ἐν τῇ Γερμανικῇ ἐνώσει	1,133,000
ἐν Βελγίῳ	904,000
ἐν Αὐστρίᾳ	408,000
ἐν Σουηδίᾳ καὶ Νορβηγίᾳ	254,000
ἐν Ρωσσίᾳ	299,000
ἐν Ἰταλίᾳ	68,000
ἐν Ἰσπανίᾳ	65,000
ἐν ἄλλοις κράτεσιν ὁμοῦ	184,000
ἐν Ἀμερικῇ δὲ	1,735,000

* Ἐν Ἀμερικῇ ἡ ὅλη παραγωγή τῶν πολυτίμων μετάλλων ἀνῆλθε τῶ μὲν 1870 εἰς 51,500,000 δολλ. τῷ δὲ 1871 εἰς 65.900,000. Ἐκ τούτου τὰ ἡμίση ἀντιπροσωπεύει μόνον τὸ Κολοράδο.

* Κατὰ τελευταίως γενόμενον ὑπολογισμὸν ἐν Παρισίοις πωλοῦνται ἑτησίως 5,825,000 ἀνθοδέσμαι ἀξίας 587 000 φράγκων.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΕΛΛΑΣ ΗΜΩΝ.

Πρὸς τοὺς νεκροὺς ἡμῶν ποιητάς.

Βραδὺ πρὸς τὴν νεκρόπολιν τὸ βῆμά μου εὐθύνας
κ' ἐπὶ τοῦ τάφου σας θρηνῶν τὴν κεφαλὴν μου
[κλίνω.

Νιόβη μένει παρ' ἐμοὶ ἡ Μοῦσα τεθλιμμένη,
τῶν τέκνων τῆς τῶν προσφιλῶν, ὅμων ἐξερημένη.
Ἀπ' ὅτου κεῖσθε σεις νεκροὶ οὐδ' ἄτμα κ' οὐδ' ὁδὸν
ἐξῆλθ' ὡς ἄλλοι' ὕψηλόν, τοῦ στόματος ἐκείνης
κ' ἴσως οὐδεὶς αἰσθάνεται μετ' ἄλλων αἰσθημάτων
τὸν χρόνον παρερχόμενον χωρὶς θερμῶν ἁσμάτων,
διότι σέβας πρὸς ἡμᾶς δεικνύει καὶ ὁ χρόνος,
ὁ ἄπονος τὴν μνήμην σας δὲν ἐφθειρεν ἀπόνως.
Κ' εὐρίσκουν τὴν κοπᾶριστον ὅμων ὠραιότεραν,
ἐξ ὅλων τῶν δαφνῶν ἡμῶν αὐτὴν θαλερωτέραν.